

Een halve eeuw geleden

kon je door de velden van Hombeek naar Leest wandelen.

De boeren knikten vriendelijk onderweg,

je knikte terug en deed je zeg.

De boerin zeulde met emmers.

Boer en paard waren kenners.

Beiden sjokten langzaam over het veld.

De ploeg kreunde onder het geweld

Vogels volgden het spoor,

ze streken neer en vlogen door.

De blauwe lucht hing zwoel over de akkers.

De boer, met pet in de ogen, vloekte op de rakkers

die elkaar pesten, elk op toer.

Als het paard op stal moest, stopte de boer.

Eerst het paard voeren en drinken,

dan een kruiske over het brood.

De boerin met kind op schoot

zette borden op de houten tafel.

De boer had de beste stoel.

Die van de kinderen kwakkelden.

Op de Leuvense stoof werd gekookt.

Boven tafel één gloeilamp, de keuken beroekt,

maar het was thuis. Thuis op de velden tussen Hombeek en Leest.

